

Yazar Hakkında

Çocukluğunda en sevdiği oyuncakları matematik ve fizikti. Bu yatkınlığı ona İstanbul Teknik Üniversitesi Gemi İnşaat Mühendisliği'ni kazandırdı. Üniversite yıllarını ise kelimeler, insanlar ve yaşamdaki matematiği keşfetmekle geçirdi.

Henüz 26 yaşındayken çıkarttığı “Elif Gibi Sevmek” kitapları 1 milyon baskıyı geçti. Ardından *Eyvallah*, *Eyvallah-2* ve *Fesleğen* kitaplarını çıkarttı. Son kitabı *Ne İçin Varsan Onun İçin Yaşa* ile birlikte tüm kitapları toplam 2,5 milyon adedi geçti. Youtube ve Instagram'da milyonlarca üyesi olan bir aile ile üretmeye, paylaşmaya devam ediyor.

En büyük yeteneğinin “hayal kurabilmek” olduğunu söyler. Kitlesel değişimlerin mümkün olduğuna inanır ve Youtube kanalında videolar, sosyal medya hesaplarında yazılar, kitaplarında da kurgular ve Avrupa'nın birçok ülkesindeki seminerleriyle kitlesel uyanışı sağlamaya çalışmaktadır. Tüm bu yaptığı şeyleri hayatını adadığı yaşam felsefesini insanlara aktarma aracı olarak kullanmakta ve bunu tüm dünyaya yaymayı amaçlamaktadır.

DESTEK YAYINLARI: 1513
EDEBİYAT: 447

HİKMET ANIL ÖZTEKİN / NE İÇİN VARSAN ONUN İÇİN YAŞA

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmegül
Editör: Özlem Esmegül
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ekim 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-404-6

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42 – Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkani.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak
Sertifika No. 48625
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

HİKMET ANIL ÖZTEKİN

NE İÇİN VARSAN ONUN İÇİN YAŞA

BİR ARAYIŞIN ROMANI

*İmzadan önce
beklerim...*

Okumaya Başlama Tarihi/...../.....

İmza Tarihi/...../.....

Bu kitapta bahsi geçen tüm
kişi, isim, tarih, mekân ve olaylar gerçektir.

Bu dünyaya hâlâ daha alışmamış,
tanıdığım ve tanımadığım herkese...

I. KISIM

*“Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar.
Ya bir insan bir yolculuğa çıkar ya da şehre bir yabancı gelir.”*

Tolstoy

1. Girona

1974 Aralık, Girona

Bazen rüyayla gerçeklik arasında gidip gelir ya insan ne oraya aittir ne buraya. Uyanık mıdır uykuda mı, belli değil... Çok ince bir çizgidir orası ve başı nereye devrilirse oradadır aslında.

Benim de hangi tarafta olduğum belli değil. Başım ne yana düşmüş anlamıyorum. Sanırım uyanığım...

Derinlerden gelen hırıltılı öksürük sesinin giderek yükselmesi tedirgin ediyordu beni. Başım uyanık tarafa düşmüştü belli ki...

Nereden geliyordu bu ses?

Neden bu kadar kederli, yorgun ve hasta?

Gözlerimi araladım endişeyle. Beni neyi beklediğinden emin değildim. Hatta nerede olduğumu bile anlamadım önce...

Katalonya'da dört nehrin kesiştiği Girona'daki büyükannenin köy evindeyim... Hava henüz aydınlanmamış... Serin bir sabah kokusu var odada... Güneş ha doğdu ha doğacak...

Kendime gelmem bir süre aldı ve zihnim her şeyi yerli yerine oturtunca o hırıltılı öksürüğün kime ait olduğunu çıkarabildim...

Yıllardır hasta yatağında yaşamaya mahkûm düşmüş zavallı dedemin kederi çınlıyor iki katlı taş evimizde...

Bu konuda ne yazık ki yapabileceğim hiçbir Şey olmadığını biliyordum. Hem ocuktum hem de doktor değil. Eğer su ya da ilaç isterse de büyükannem vardı yanında. Sakince tekrar gözlerimi kapayıp uykuya geçmeyi denedim ama olmadı.

Büyükannemin sesine benzettiğim ağlamaklı, iniltili bir sayıklamayla kıyıldı içim. Ne kadar acılı ve çaresiz bir iniltiydi o yle...

Sanırım alt kata yanlarına inmem gerekiyor. Uykum çoktan kaçmış, iime bir huzursuzluk dolmuştu.

Bykbabamın yıllardır sabahlara kadar süren öksürükle-rine alışkındım ama büyükannemin ağlaması öyle değil... o-cukluğumdan beri gözünden bir damla yaş süzüldüğünü gr-memişimdir.

İçin içinde bir tuhaflık olduğu belli...

Bedenimi sürüyerek yavaşça kalktım yataktan, odamın ka-pısını araladığımda aşağıdan yükselen sesler hızlıca tırmanı-verdi merdivenleri... Şimdi daha iyi duyabiliyordum onları...

Sanki birini uyandırmamaya çalışıyormuş gibi merdivenler-den indim, oysaki evde  kişiydik ve öyle görünüyor ki kimse uyumuyordu. Zaten aħřap basamaklardan inerken bir ocuk olarak en az sesi de ben çıkarırdım.

Odaya girdiğimi fark eden büyükannem ağlamaklı yüzünü benden saklayıp çevirdi hemen. Perişandı hali... İnce telli, bembeyaz saçları darmadağın düşmüş, kurumuş topraklardan daha çatlak görünen susuz alnına. Dokunsam paramparça dökülecek gibi... Gece boyunca uyumadığı her halinden belli... Bykba-bamın başında bekliyor hâlâ... Yatağın bir ucuna kapaklanıp, gömdü yüzünü örtülere... Arkasından usulca yaklaşıp beyaz saçlarını kenara çekip taşıdığı yüklerin altında ezilmiş zayıf omzundan öptüm.

“İyileşecek değil mi büyükanne?”

“Elbette iyileşecek yakışıklım...”

Ağlamamak için direnen tunçtan bir kadın heykeliydi adeta. Hayatım boyunca hayran kalmıştım onun bu dirayetine, gücüne ve sabrına...

Bakışlarımı büyükbabama çevirdiğimde korkuyla doldu içim. Rengi iyice solmuş, derisi erimiş, küçüldükçe küçülmüştü bedeni. Çektiği ıstırabı dindirmek için masanın üzerinde bekleyen ilaç kutularını ağızına ulaştırmaktan başka bir şey gelmiyordu elimizden.

İçimdeki çaresizliği sezen büyükannem, “Doktoru aradım...” dedi. “Güneş doğmak üzere, gelirler birazdan.”

Anı biriktiremeyecek kadar küçük bir yaşta, trafik kazasında kaybetmiştim annemle babamı... Aile içinde, huzurla ve güvenle büyümenin ne demek olduğunu bana hiç tattırmayan hayat, var gücüyle bana babalık yapmaya çalışan adamdan da ayrılma vaktimin geldiğini fısıldıyordu şimdi.

Duyuyorum. Ölüm bir kez daha sevdiklerimin peşindeydi...

Daha önce birçok kişinin öldüğünü duymuştum ama o gün ilk kez bir yakınımaya şahit oluyordum...

2. Görecelik Kuramı

2005 Haziran, İstanbul

Müsvedde hayatlar yaşıyoruz, öylesine ciddiye almadan, özenmeden. Hep bir gün toparlarız düşüncesi var kafamızda. Hepimiz hiçbir zaman gelmemiş ve gelmeyecek o gün umuduyla yaşıyoruz. Ben artık müsvedde bir hayat yaşamak istemiyorum.

Düşünmemek için büyük çaba gösteren insanların hızlı ve yoğun dünyalarında yaşıyor olmama rağmen, düşüncelere sevk olmaya can atan tuhaf mizaçlı bir genç olarak hep çok sevdim felsefe derslerini...

Mühendislik fakültesi öğrencisi olduğum için felsefe derslerinden muaf tutulsam da, misafir öğrenci olarak katılmaya devam ettim. Hatırlıyorum da hocayı ikna etmem çok da kolay olmamıştı.

Beni gözünüzde zayıf, gözlüklü, ciddi bir mizaca sahip, matematik konularında her soruya çok hızlı cevap verebilen ancak basit sorulara, sosyal konulara cevap vermek için epey süreye ihtiyacı olan bir genç olarak canlandırabilirsiniz.

En büyük meşguliyetim kendi düşüncelerim. Zaten bir insanı kendi kafasının içinde ürettiği evrende olup bitenlerden daha çok ne yorabilir ki?

Derslerine dışarıdan katılmam konusundaki yıpratıcı ısrarlarımı artık karşılıksız bırakamayacak noktaya gelen sevgili hocama, bütün eğitim dönemi boyunca bir kez bile devamsızlık yapmayarak teşekkür etmiştim. Biliyorum, hiçbir zaman unutamayacaktır beni.

Doğru cevaplardan çok fikirlerle ilgilenildiği için felsefeye meraklıydım. Mühendislik okuduğum için çok sevdiğim bu alandan uzak kalmaya razı olamazdım. Her felsefe dersine se-verek, büyük bir iştahla ve coşkuyla katıldım dışarıdan.

Çünkü düşünceye vakit ayırmadığım bir dünyadan hep korkmuşumdur. Buna özel bir ilgi göstermediğinde hayatın önüne koyduğu gündelik işlerden kaçamayacağımı düşünürüm.

Belki artık o yoktu buralarda ama bir gün geri döneceği ihtimaliyle hayata kaldığım yerden devam etme çabamı yadsıyamazdı kimse. Bu arada size ondan bahsedeceğim.

Birazdan bitecek felsefe dersinde büyük fizikçi Albert Einstein'ın "Bilgi sizi A noktasından B noktasında götürür ama hayal gücü her yere" sözüyle Mevlana'nın tefekkür tahayyülünü harmanlayarak döktüm içimi amfide... "Bunu da dönem sonu hediyem sayarsın artık hocam" dedim yüzüme pek de alışkın olmadığı tebessümü giydirerek.

Hikâyemin henüz çok başındayken sizi korkutmamak için hocamla derste neler konuştuğumuzu uzun uzadıya anlatacak değilim, merak etmeyin. Belki sonra...

Hayır, ne konuşacağımızı unutmam katiyen. Sevdiğim şeyleri unutmam mümkün değil çünkü... Felsefeyi, derin düşünmeyi, matematiği ve onu... Bütün bunların hepsi benim için bir soluk alışverişi, bir göz kırpması kadar tabii ve yaşamsal. Ve düşünmeyi çok severim ben, zaten insanı yaşadıklarından çok düşündükleri çıldirtirmiş.

Muhtemelen kafanızda hayata dair birtakım sorularınız vardır sizin de. Yani umarım vardır.

Üniversiteye girdiğimden beri hayat, yaşam, ölüm, başarı, değer ve anlam üzerine sorduğum sorular iyice arttı. Sorduğum sorular aylar sonra cevaba, cevap diye bildiklerimse soruya dönüşüyor sürekli. Bilmiyorum belki giderek olgunlaştığım için-dir ya da belki üzerime aldığım sorumluluklardandır.

Elbette her zaman, her ortamda cesurca sorabildikleri kadar, kendiyile bile tartışmaktan imtina edeceği sorunları olabiliyor insanın bazen... Benim de öyle...

Sorular ve cevaplar birbirine karıştığında ve için içinden çıkamayacağımı düşündüğümde her zaman hep sevgi yetişir imdadıma. Öylesine kolay ve kendiliğinden çözülr ki o vakit her şey...

Sorularını da, merakını da, bilinmezliği de sevmeli insan...

Çünkü eğer insan güzel düşünmeyi anlayabilirse felsefe dersine gönüllü giren tek mühendis olur, eğer insan güzel sevmeyi öğrenebilirse uğruna yaşadığı şeyi gözüyile görmese de olur, eğer insan güzel yürümeyi becerebilirse gideceği yere varmasa da olur ve eğer insan beklemeyi sevebilirse o gemi limana hiç yanaşmasa da olur...

Bugüne kadar hayatta başıma gelen en güzel şey gönüllü olarak girdiğim felsefe dersinde gerçekleşmişti. Herkesten gizlediğim bir düşünce gezegenim vardır benim. İçerisi bazen çok karışık, bazen çok sakin, bazen fazla fırtınalı, bazen karanlık, bazen loş... Elbette tüm gayem düşünce gezegenimde elektriği icat edip ya da güneşi tutup getirip aydınlanmayı yaşamak...

Bir süredir hep gitmek fikri var kafamda. Öyle alıp başını kaybolmak değil, yakalanmak, bulunmak, kavuşmak hevesiyle gitmek... Büyümek, öğrenmek, anlamak için gitmek... Dönmeyi düşünmeden ama dönebilme ihtimalinin huzuru-na da tutunarak gitmek...

Müthiş bir devrimdir gitmek. Ataleti kabul etmemek, söküp kurtulmaktır.

Olağanüstü bir başlangıç...

Bir sınav...

Bir serüven...

Sıkı bir ders...

Sağlam bir öğreti...

Hatta belki çaresizliğimin çaresi...

Dönüşünü beklemektense peşine düşmenin en güzel bahanesi...

Öyle ya...

İşte buydu aylardır kafamın içinde dönen gitme hikâyesi...

Onunla bir hayalimiz vardı bizim. Birlikte planlanmamış, hesaplanmamış bir yolculuğa çıkacaktık. Yol nereye götürürse, yolun bize yazdığı kaderi yaşamayı öğrenecektik. Neden vazgeçmişim ki bu fikirden? O artık yok diye, yol da mı bitmişti sanki? Belki yolun bir yerinde karşılaştık yine, olamaz mı? Belki üzerimize düğümlenen yollar çözülürirdi bir durakta, yeni kaderler açılırdı önümüze.

Gidişine alışmaya çalışmak yerine onu bulmak için çabalamak birlikte yapamadığımız yolculuğa onu içimde taşıyarak çıkmak başlı başına bir isyan, bir ayaklanma, bir aydınlanmaydı benim için.

Elimde önceki gün kütüphaneden ödünç aldığım Furuğ Ferruhzad'ın bir kitabı. Ve içinde sayfasını kırdığım mısralar.

*“Her zaman bir aralık vardır
Pencere ile görmek arasında.
Niçin bakmadım?”*

Ben bakacaktım. Gerçekle görmek arasında ne kadar mesafe varsa hepsini aşıp görmem gereken, bilmem gereken ne varsa deneyimleyecektim.

“Gidiyorum” dedim. Sorun bunu farkında olmadan sesli söylemiş olmamdı. O sırada amfide derste olduğumun farkında bile değildim.

Önümdeki sırada oturan kızlar dönüp “Hayırdır nereye?” deyince panikledim, “Bir şey söylemedim” deyiverdim sadece.

“Ders bitmedi ki...” dedi içlerinden biri. “Hoca ders anlatırken çıkıp giden öğrenciye ifrit olur. Beş dakika daha bekle.”

Neyse ki kızlar konunun daha fazla uzamasına izin vermediler. Anlamsız bakışlarını hocaya çevirip dersi dinlemeye devam ettiler.

Aylar önce onun gidişinin ardından üzerime yığılan acı yükünü sırtımda her hissettiğimde, her sokak lambasının ölgün ışığında, her kırık kaldırımında, İstiklal Caddesi’nde her sütlü mısır yiyişimde, her akbil sesinde, martıların vapurdan atılan her simit parçasını kapma çabasında, farkında bile olmadan içten içe çoktan vermiştim aslında bu kararı...

Gitmeliydim.

Hayatta bazı anlar vardır ki ne olmak istediğiniz yerde durursunuzdur ne de gitmek istediğiniz yere doğru bir adım bile atacak haliniz vardır.

Kafanızın içinde birbiriyle çarpışıp duran binlerce fikir gezinirken özenle planlanmış bir yol sizi bütün karmaşaların içinden alır ve olmanız gereken yere götürür. Nereye ait olduğumu bilmiyordum ben artık. Ne yerdeydim ne gökte... Ne hayattaydım ne toprakta. Ne cehennemdeydim ne cennette... Adresim yok, tarifim yok, anlamım yok. Yol beni nasılsa götürürdü ait olduğum yere. Hiç değilse tıpkı onun her fırsatta dediği gibi yol bir kader yazardı nasıl olsa. Benim yeni bir kadere ihtiyacım vardı. İsmimi bile unutmuştum artık. Benim yeni bir ismim olmalıydı.